

[Justitsministeren.]

hos den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti, der spurgte mig, om der ikke fra Begyndelsen havde været paatænkt ganske anderledes Ting, som truede Pressefriheden, samt endelig hos den ærede Ordfører Hr. J. S. Foget, der citerede „Ekstra-bladet“ som Sandhedsvidne.

Maa jeg dertil sige, at der har ikke paa noget Trin af denne Sags Behandling været paatænkt noget Indgreb i Pressefriheden. Paa den anden Side vil jeg ingeniunde nægte, at der fra Pressens Side under de senere Forhandlinger har været paavist Ting i de første Udkast, som muligvis i Praksis kunde komme til at virke paa en Maade, der ikke var tiltænkt, og saa er de blevet ændret.

Naar den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (Hasle) vilde have Tæppet trukket til Side for disse Forhandlinger, vil jeg sige, at det er jo ikke almindeligt at gøre Rede for de Forhandlinger, der har været om et Forslag forinden dets Fremsættelse paa Rigsdagen, men for den Sags Skyld er der ikke noget at skjule, saa jeg skal gerne gøre et Par Bemærkninger derom.

Som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, anmodede Justitsministeriet, efterhaanden som der forelaa saa mange Udkast og Betænkninger, Højesterets Præsident, Professor Hurwitz og en af Ministeriets dygtigste Embedsmænd om at gennemse dette Materiale og stille Forslag til en ny Presselov. Derefter gennemgik jeg det Udkast med Embedsmændene i Ministeriet. Der er ogsaa væsentlige Forskelligheder mellem de sagkyndiges Udkast, oprindelig tiltraadt af Justitsministeren, og det foreliggende. Det gælder navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt ikke en Redaktør altid bør have Ansvar for sit Skrift, selv om der er en navngiven Forfatter. Paa dette Punkt har jeg bøjet mig over for Ønsker fra anden Side, ikke alene fra Pressens Side, idet man fra disse Sider meget stærkt gjorde gældende, at det vilde være af stor Betydning at fastholde Ansvar hos en enkelt.

Endvidere var der i det oprindelige Udkast fra Justitsministeriet en mindre Beskyttelse af Anonymiteten end nu, idet det sagkyndige Udvalg ikke mente, at Pressefrihed naturligt krævede en saa vidtgaaende Beskyttelse af Anonymitet, at Straffemyndighederne heller ikke kunde gaa frem over for den, der havde begaaet en saa grov Forbrydelse, at Minimumsstraffen var Fængsel. Det var ogsaa et

Problem, om der ikke skulde være Grænser for, hvor grove Forbrydelser man kunde begaa anonymt i Læ af Pressefriheden. Det blev Genstand for en langvarig Diskussion, og Resultatet blev, som man ser, at man fra Pressens Side bøjede sig, for saa vidt som de grove Statsforbrydelser blev staaende, og at man fra Justitsministeriets Side bøjede sig, for saa vidt som man lod Æresformærmelser eller Bagvaskelser gaa ud. Man mente saa, man var gaaet en Mellemvej, saa Pressefriheden ikke kunde blive generet, og Retsbeskyttelsen i de groveste Tilfælde, særlig hvor det drejede sig om visse udprægede Statsinteresser, var tilstrækkeligt betrygget.

Endvidere var Berigtigelsesreglerne formuleret strengere, i hvert Fald mere i Overensstemmelse med norsk Lov, end i Øjeblikket, og Berigtigelsesnævnet fandtes ikke. Der var særlige Bestemmelser om hurtig Retsforfølgelse, som jeg imidlertid lod gaa ud, fordi man fra Pressens Side var meget utilfreds med, at det specielt stod i denne Lov, som om der var særlig Grund til at stille Pressen op fremfor andre; det var der ikke, maaske heller ikke formelt, idet de Regler, det sagkyndige Udvalg havde foreslaaet, i øvrigt var i Overensstemmelse med Retsplejeloven. Derfor har jeg ladet dem gaa ud. Saa var der en Række mindre, praktiske Spørgsmaal, hvor jeg efter Forhandlingerne bøjede mig, fordi jeg syntes, Forslaget var for teoretisk anlagt.

Dette er, hvad jeg kan sige om disse Forhandlinger. Det drejer sig om et meget vanskeligt Emne, og at Forhandlingerne derfor har trukket længe ud, siger sig selv, især da man skulde forhandle — og har ønsket at forhandle — baade med Redaktørernes og Journalisternes Landsorganisationer, som naturligvis ikke kan være herinde hver anden Dag. Ikke mindst da det drejede sig om en Presselov, maatte jeg lægge Vægt paa, at jeg i hvert Fald var naaet til en fuldstændig Forstaaelse af Pressens Synspunkter. Jeg tror, jeg efterhaanden er naaet dertil, og jeg har taget Hensyn til disse Synspunkter saa langt, jeg overhovedet fandt det forsvarligt.

Den Modtagelse, Lovforslaget har faaet fra alle Sider, viser da ogsaa, at jeg har været heldig i saa Henseende; men af den Grund at sige, som flere ærede Ordførere, ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Holger Eriksen), at der her egentlig kun er Tale om en à jour-Føring, synes jeg ikke er berettiget. Det kommer naturligvis an paa, hvad man forstaaer ved à jour-Føring. Hvis man forstaaer en Afskaffelse